

ජනගේ සම්මානගීය "පිනි"

නිර්මාණයක් සම්මානයකින් අහඹුයා කල එය කාගේත් අවධිතයට ලක්වෙයි. එසේ අහඹුයාට පෙර ඒ නිර්මාණය වීද සතුට වන්නක්ද ගතුවා නොවේ. ජනගේ ජේ. ජෛවසායන විද්‍යා මධ්‍යස්ථානයේ "පිනි" කොටස් වශයෙන් පළ වූ "පිනි" නවකතාව කියවූ රස විඳි පිරිස මෙරටට පමණක් සීමා නොවෙයි. අන්තර්ජාලය තුළින් ද එය කියවූ රස විඳීමට ලැබුණා ඉඩකඩ නිසාය, ඒ එහෙත් දැඩිවශයෙන් ප්‍රසංසා කළ සමාගම මගින් සම්මානගීයත්වයට පත් කරවන තුරුම එය අපහට කියවීමට නොදැනුවත්ව පිළිබඳව කණගාටු වන්නේය. එසේ වී නම් මෙම ලිපිය මීට කලින් ලියැවෙන්න.

කෙසේ වුවද කොටස් කියවූ ඒ ලග කොටස කියවීමට මාසයක් බලා සිටීමට තරම් ඉවසීමක් නැති අප වැනි පාඨකයින් වෙනුවෙන් "පිනි" නවකතා පොතක් වශයෙන් ප්‍රකාශයට පත්කරවීම පිළිබඳව දැඩිවශයෙන් ප්‍රසංසා කළ සමාගමටත්, එම සමාගම වෙතට නිර්මාණය යොමු කළ ජනගේ ජේ. ජෛවසායන විද්‍යා මධ්‍යස්ථානයටත් අප කෘතචාරීව විය යුතුයි. එය පොතක් වශයෙන් වුව කියවූ ඉවර කරන තුරු අප හට ඉවසීමක් නොවේ. එය ජෛවසායනයෙන් බස හැසිරවීමේ සහ කතා ගෙවීමේ කලාවේ මනිම.

කතාවක් ගෙවීමට නිමිත්තක් තිබිය යුතුයි. එය සෑම කලා නිර්මාණයකට ම පොදු කාරණයකි. මෙරට අප හා ව්‍යුහ කාරණාවකට නිමි වූ අවස්ථාවන්ගේ ඉරණම "පිනි" කතාවට නිමිත්ත වූ බව ජනගේ කියයි. ඔහු ඒ නිමිත්තෙන් සංවේදී වෙයි. කලාකරුවකු සංවේදී විය යුතුයි. එය බලපෑම් අරෝපණය කරගත නොහැකි වාසනා ගුණයකි. ඇයගේ අත්දැකීම් ජනගේ තමන්ගේ ම කර ගනියි. අනෙකුගේ නැතිම, අත්දැකීම් ඔහු නොව ඒ නිසාවෙන් උපදින හැසිරීමේ, ක්‍රියාවන් හා ප්‍රතික්‍රියාවන් ද මෙහෙවින් හදුනාගෙන ඒවා තමන්ගේ ආත්ම ප්‍රකාශනයක් ලෙසින් පෙළඹෙන්නට පහසු කාරණාවක් නොවේ. ඒ ප්‍රකාශනය ජනගේ පාඨකයින් හා බෙදා හැරගන්නේ එවන් ඉරණමකට මුහුණ දුන් කාරණාවකගේ වෛනිකයා මොනවට වියදන් කරමිනි. පිරිමියෙකු ලෙසින් කාරණාවකගේ මනෝභාවයන් මේ කරමි ගැනුමින් හා සංවේදී ලිවීම වෙනම ම හැකියාවක් නොවේද? මේ සියල්ල පාඨකයාට සැතිවේදැයි කිරීම සඳහා ජනගේ උපයෝගී කර ගන්නේ සරළ වූත් සුමනවූත් බසකි. කාරණාවගේ ඉරණම පිළිබඳව අනාවැකි පළවීමත්, සමාගම කතාව ඉදිරියට කියවීමට සූදානම් කළ පසු ජනගේ උපහසු සේ දැනුණද කතුවරයා සිය සුමන වදන් වල බල මනා-මනා සේ එය නොදැනීම ගලා යන්නට සෑදුවේය. ඊට සිය කතා ගෙවීමේ කලාව ද මුහුණ කරගනියි. දේශනා කලාවට අමතරව තම උනන්දු වූ වෙනත් කලාවක් පිළිබඳව තමන් ඇසූ පිරිස හා උනන් දේ ද එම කතා ගෙන්කම පුරාවට ඔහු සියුම් ලෙස මුහුණ කරගන්නේ අපූරු රටාවක් ලෙසිනි. සැබවින් ම ඒ ඔහුගේ දැනුම පාඨකයා සමග බෙදා හැර ගැනීමක් නොවේ ද? කෙටියෙන් අපි "පිනි" වචන මෙහෙයවම.

නිර්මාණකරුවකු පිටතය දකින්නේ තමන්ට ම ආවේනික ඇසකිනි.

"ආලෝකය සේම අන්ධකාරය ද මේ පුබුදුවයි. පිටතයේ සෑම නිමේෂයක්ම එක සේ වැදගත්ය. පිටතය යනු ඒ සියලු සංසිද්ධිවල එකතුවයි. දැක-ගන්නට හෝ ස්පර්ශ කරන්නට හෝ නොහැකි පිටතයේ සියලු සුන්දර දේ විදගත හැකි වන්නේ හදවතින් පමණකි." (පිනි 86 පිටුව) ඒ ජනගේ ජේ ජෛවසායනයෙන් පිටතය කියවන අත්දැකීමයි.

"මේ සකලවිධ හැඳුනාපිටීම් වලින් විසුත්තව සැමට සිටින විට දැනෙන සහනය කෙසේ තරම්ද? පිටතයට අලුතින් දේ එකතු කරගන්නට අවශ්‍ය නැත. අවශ්‍ය වන්නේ එක්කරගෙන තිබෙන සියල්ල එවා පිටතයෙන් ඉවත් කරගන්නටය." (59 පිටුව) බොහු දහමට අනුව උපන් අදහසක් නොවේදැයි සිතෙයි. පිටතය පිළිබඳ විවිධාකාරයෙන් විවිධ පුද්ගලයින්ගේ මානවලින් සටහන් නැතිවීම ද කතුවරයා අනපසු නොකරයි. සබැඳිවත් කතාවක විවිධ වරින් ඒ සඳහා මෙවලම් ලෙසින් යොදා ගැනීමට ඉඩකඩ ලැබීම ඔහු බලා වාසියකි.

"මම හැස්කම් විශ්වාස කරන්නේ නැ....." යමක් වෙනම නිසමිතව තිබෙනවාම ම ඒකට මුහුණ දෙන්න ලැස්සිනි..... (13 පිටුව)

"යථාර්ථය තුළ ප්‍රතිභාවයට ඉඩක් තිබිය නොහැකිය." (129 පිටුව)

"කෙතෙකුට පිටත කාලයක් පුරා මුල් බැස ගත් ගතිපැවතුම් මෙලෙසින් පරිවර්ථනය කර ගත හැකියි." (70 පිටුව)

සිසිර දිසානායක

"මිනිසුන් කතා කරන්නේ කෙනෙක් ලෙඩකින් මලා ව විතරයි. සතිය වුනාම කවුරුවත් ඒ ගැන කතා කරන්නෙ නැත. ඒ නිසා මෙරටේ ගණන විතරයි මිනිසුන්ගේ නිකේ තැන්පත් වෙන්නේ....." (41 පිටුව)

"එහෙම නැතිමි විරහිත මිනිසෙකුට නොද කලා කාර්යයක් වෙන්න පුළුවන් ද සුභගේ?" (59 පිටුව)

"ඉල්ලීමක් කළ පමණින් කෙනෙක් ඒකට එකග වෙන්න ඕනෙය කියලා මං කවදවත් බලාපොරොත්තු වෙන්නේ නැ.." (75 පිටුව) මේ ඇයගෙන් ඉගෙන ගන්න කෙසිතරම් දේවල් තියෙනවාද? ඇත්තටම අමන්දා අපි මේ මිනිසා-සුන්ගේ හැකියාව ඉදිරියේදී ප්‍රංචි කුහුඹුවන් වගේ කුඩායි කියලයි මට හිතෙන්නේ. (80-81 පිටුව) වඩ වඩාත් එකී වරින් වල වෙවෙසියන් යතාර්ථය

දැකීමට ගන්නා උත්සාහයන් නව කතාවේ ගලායාමට ද මනා සේ බද්ධ වෙයි.

මේ පුද්ගලයා ඔහුගේ විතරක් නොවෙයි. මේ අපි දන්නට ම අයිති පුද්ගලයාය. මේකට දෙන්නම මුණ දෙන්න ඕන. (25 පිටුව)

"අඩන්ත එවා, ගිනාවෙලා ඉන්න. එතකොට මගේ ගින හැලාගන්න දෙයිනි. ඔහා ඔහාම අඩන්ත කොට මගේ ගින කඩා වැටෙන්න." (31 පිටුව)

"එක එක අය රස විඳින්නේ එක එක හැටියට. මම කියන්නේ මගේ රසවින්දනය. එක වෙන කෙනෙකුට වඩා ගොඩක් වෙනස් වෙන්න පුළුවන්" (57 පිටුව)

මේ සෑම පින්සල් පාරකින්ම නිම වන්නේ තමාගේ ඇසින් අපර බිහිවෙමින් පවතින අහඹුයාගේ හැසිරීමයි" (103 පිටුව)

"මටත් යන්න පුළුවන් සීමාවක් තියෙනවා. ඒ සීමාව කොතෙකු කියන එක ම දන්නේ නැත." (104 පිටුව)

"හුගාත් මිනිස්සුන්ට තමන්ගේ ගැනීමේ විවිධාකම හේතුවෙන් ඒ ගැන තමන්ට අහිමි වෙනකොට විතරයි." (118 පිටුව)

"ඇත්තේ තණා අග පිහි පිදකට ඇති කාලයක් සේ ඉතා කෙටි කාලයකි. ඉතා ඉක්මනින් ගිණි පායා එනු ඇත....." (120 පිටුව)

මේ උත්සාහයන් අතරේ අපූරු උපමා රූපක පවා ජෛවසායනයේ යොදා ගන්නේ ඉතා සියුම් ලෙසයි. "පිනි බිදු" "අහඹුයා" වැනි ඉහත සඳහන් වූ උපමා රූපකයන් හැරෙන්නට තවත් නිදසුන් කිහිපයක් මෙහි ලා දක්වන්නේ ඒවසේ ඇති හැටුම් බව නිසාවෙනි.

"ඒ සුසුම ගිනි සුළගක් සේ වතුරට දැනුනි" (31 පිටුව)

"එය යම්කිසි ස්වභාව මෝහනයක් සේ ඇසට වරක දැනුනි" (34 පිටුව)

"දේවප්‍රියසක රන් දෙවොලෙහි තේවා කරන්නා සේ....." (97 පිටුව)

"මෙත්", "සේ", "වැනි" යන වචන යොදමින් හෝ ඊට සමාන අරුත් දෙමින් ලියැවුන උපමා කියවෙයි. ඒ "අහඹුයා" මෙන්ම යොදන තවත් රූපකයකි. "හැට" ස්වභාවය මගින් වැයවෙමින් ගලවා හරින "හැට" මෙහි එන විවිධාකම පිටතයක දැක්වීමට රූපකයක් ලෙස ජනගේ යොදා ගෙන ඇත්තේය (124 පිටුව).

සාහිත්‍ය නිර්මාණයකදී ඉතා වැදගත් වන තවත් අංගයකි යොදුම.

"ඉදිරියට ඇත්තේ ඉවසීම සහ දරා සිටීම පිළිබඳව පර්යේෂණයකි" (15 පිටුව)

ජනගේ අධ්‍යාපනය ලැබුයේත්, රුකියාව කළේත් විද්‍යා විද්‍යාත් ඇසුරේ බව සිහිපත් කරවයි. මෙය අපූරු ව්‍යාකෘතියකි. (37 පිටුව) ඉංග්‍රීසි බසෙහි යෙහෙවැන්නක් ද ඒ මේ?

"බිලන සිත එකලස් කරගන්න....." (39 පිටුව)

"නෙහෙවිටුව සමගම ගිය ඔහුට සිටින කැලඹීම" (42 පිටුව)

"ගිනවත්තමක් නැති වියදු සිතාවක්ම විය." (48 පිටුව)

"අභිකරු සිත නොදැමුණු අසාවකින් වැසී යයි" (49 පිටුව)

ජනගේ සුපුරුදු සේ සිය නිර්මාණයන් ගලායාමට යොදමින් යොදුම් කිහිපයක් පමණකි. ඒ තමන් උනන්දු වන කලා ක්‍රමයකින් උකහා ගත් දෙයින් සිය කෘතිය අලංකාර කිරීමට කතාවරයා සිය වදන් මෙහෙයවන්නේ පාඨකයාද ඒ පිළිබඳව දැනුවත් කරමින් වනු කලාව පිළිබඳව හැඳුණු ඇසකුට වුවද "විසඳය" වලක හුණුරු විය හැකිය. සිත්කම් කිරීම සඳහා රාමු කළ කැන්වසය රඳවන මෙවලම් වන Easel ජනගේ සියලුගේ පෙරද සැටියි ඒ.

"චිත්‍ර කලාව කියන්නේ නිදහස් කලාවක්. කාටවත් අහිමි අල්ලා පුරුදුකරන්න බැහැ. (44 පිටුව)

"ඒ චිත්‍ර මට දැනෙනේත් කතා කරනවා වගේ. මං අනෙකෙහි ගියවා. වචන වලට පෙරලන්න බැරි මනා වනල කතන්දර ඒ චිත්‍ර ඇතුළත් තියෙනවා මට දැනුණා." (35 පිටුව)

"ඔහු මේ පරිසරයේදී දැනෙන්නේ ගතවෙයි. විසඳ මත රඳවා ගත් කැන්වස් තිර මත පිටත නිර්මාණය කරන අහිමි පින්සල් හරහා තම පිටතයේ දැනගියම පින්තරු ලෙස අදින්නට විශ්වාස වෙන්නෙයි. කාලය ගෙවී යනවා ඔහුට නොදැනෙයි. (66 පිටුව)

ජනගේ අත් ලිවූයෙකුගේ අත්දැකීම් බෙදාගන්නා අපූරුවයි ඒ.

ඒ මිනිසා අදින සෑම පින්සල් පහරක්ම මනා දිග